Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

BARNAVÄNNEN

N:o 7 Den 15 Febr. | Illustrerad Veckotidning för Söndagskolan och Hemmet. Redaktion: ANNA och J. B. GAUFFIN. | 37 årg. 1920

Den lidande Frälsaren

Jes. 53: 3—7.

Profeten Jesaias hade under många år sörjt och lidit över sina egna och sitt folks synder. Han hade under denna tid spanat och sökt efter en försonare och frälsare från synden, men han hade icke funnit någon.

Men så en gång, när han ligger i bön inför den helige Guden, får han i profetiska syner skåda honom, som han i sin ande sökt efter för att finna hjälp mot synden och försoning för sin skuld. Han får skåda Smärtornas man, som skulle varda sargad för våra överträdelsers skull och slagen för våra synders skull. Han får skåda honom, på vilken Herren lät allas vår missgärning drabba.

Profeten får se Jesus i hans sista stora Getsemane- och Golgata-lidande. Och han får på samma gång en djup inblick i detta lidandes betydelse för profeten själv och för alla som i likhet med honom längta och trängta efter försoning från syndens skuld och frälsning från syndens makt. Ty i den profetiska synen ser han, att genom Jesu lidande skulle frid skänkas åt fridlösa själar, och att genom hans sår skulle våra synda-sår varda helade. Han ser Smärtornas man bära lidandet i ödmjuk stillhet utan att öppna sin mun till sitt försvar gent emot sina plågare. Han lider tåligt såsom ett lamm, som föres bort att slaktas, undergivet och i oändlig kärlek, som omsluter och famnar hela Adams fallna släkt, för att

den måtte kunna lyftas upp ur synden, frälsas och rättfärdiggöras och varda ett rättfärdighetens släkte.

Jesaias har fått en djup inblick i sin egen och i hela människosläktets frälsning, och han skildrar denna sin underbara syn med klara ord i vår text. Vi kunna förstå den glädje och det hopp, som från denna stund breder sig över profetens liv. Och denna glädje lyser emot oss i de sista kapitlen i hans underbara bok.

Men hopp och glädje fyller profetens själ, även när han ser ljus för hela människosläktet. Det kommer att finnas frälsningsmöjligheter för varje människa, som vill övergiva synden och söka livsgemenskap med Herren Jesus Kristus.

På den vägen öppnar sig glädjens och lyckans land för oss alla. Vi kunna i tron på Jesus gå renhetens, fridens och glädjens väg genom livet. Barndomens dagar bliva ljusa och ljuvliga, ungdomens tid blir helig och fylld av Guds kraft — ja, hela livet blir ett liv i helighet och rättfärdighet, över vilket himmelskt ljus faller och upplyser de mörka dalarna och de prövofulla tiderna.

En stor lycka är det för oss både stora och små, att vi äga förebilden i lidandet i Smärtornas man. Han led tåligt, ödmjukt och stilla utan klagan. I våra prövningar och lidanden vill han vara oss nära och skänka oss sin kraft att på ett rätt sätt bära våra lidanden.

Nu har Smärtornas man för längesedan kämpat sig igenom lidandenas och sorgernas värld och av Gud blivit upphöjd över alla och föremål för tillbedjan och hyllning. Följa vi honom, så väntar även oss upphöjelse och ära, frihet från synd, sorg och lidande och ett ljuvligt väsende inför Guds tron tillsammans med himmelens änglar evinnerligen.

J. B. Gauffin.

På folkhögskolan.

Med plansch.

Gerda och Sigrid voro grannbarn. Så långt de kunde minnas tillbaka, hade de varit lekkamrater och goda vänner. På samma dag hade de, med nystrukna förkläden på och hårt åtdragna flätstumpar i nacken, stått hand i hand med bävande hjärtan framför småskoletrappan i den lilla skogsbyn, där de hade sina hem, för att gemensamt börja sin skolgång.

A B C-boken, katekesen, bibliska historien, geografien och många andra läxböcker hade de sen tillsammans strävat igenom. I söndagsskolan hade de ock suttit sida vid sida, sjungit i samma sångbok och delat glädjen vid fästliga tillfällen. Och så hade de vuxit upp och blivit stora.

Barndomstiden var tillända, skolgången desslikes, men alltjämt höllo de två flickorna ihop som förr och gjorde med rätta skäl för namnet "parhästarna", som byborna givit dem.

Gerda var till sin natur sprittande livlig, Sigrid lugn och betänksam. Oftast var det därför ock den förra, som kom fram med förslag av en eller annan sort, men den senare, som avgjorde om de framställda förslagen borde leda till handling eller ej. —

När flickorna voro så där bortåt sjutton eller aderton år, kom Gerda en dag instörtande till Sigrid, där hon satt uppe i vävkammaren och dunkade i en hundra alnar lång handduksväv.

"Sigrid", ropade hon, "hör du, ska vi inte gå igenom en kurs i folkhögskolan vid Nordanby i vinter? Det är så förfärligt roligt att gå där, och så rysligt mycket får man lära sig där! Det har min kusin Anna-Lisa i Smedby skrivit till mig. Man får lära sig både att skriva och räkna mycket mer än i skolan här hemma, och så får man lära sig att laga mat och väva och sy och sjunga och tala och allt möjligt!"

"Ja, se, det sista behöver du då inte lära dig, för det kan du förut", skrattade Sigrid. "Vi kunna ju tänka på saken och tala med föräldrarna. Det kanske inte vore så dumt!"

Hur de nu språkade och funderade både fram och tillbaka, bestämdes det till sist, att Gerda och Sigrid skulle få följas åt till vinterkursen i Nordanby folkhögskola.

Där fingo de till kamrater en hel hop andra kunskapstörstande ungdomar, och man läste, räknade, skrev och diskuterade timme efter timme dagen lång, ja, ibland fortsattes nog diskussionerna i de små sovrummen eller ute på de vackra parkgångarna till långt in på natten.

Gerda var ofta medelpunkten i en krets och gjorde sina uttalanden hastigt nog. Sigrid tänkte först och talade sedan, såsom hennes sed var, och det märktes snart, att både lärare och kamrater satte värde på, vad hon hade att säga.

Vävstolarna slamrade ock i Nordanby vävsalar. Det var en glad och hemtrevlig musik! Och så mycket vackert flickorna trollade fram, när de sutto i dem! Det blev stjärnor och blommor, rutor och ränder, slätt och brokigt; kuddar och dukar, bonader och mattor, glänsande duktyg och sommarglada bomullstyger förfärdigades där. Ja, visst var det både roligt och nyttigt att gå igenom den kursen.

Ibland anordnades riktiga fästdagar. En sådan var det, när alla eleverna strax efter morgonbönen, som hölls i den stora samlingssalen, startade för att på skidor bestiga det vackra Skarundaberget. Det var det allra vackraste vinterväder, lagom kallt och precis lagom hård skare, för att skidorna skulle löpa riktigt lätt.

Gerda var förstås nu som alltid en av de främsta. Snabb som en liten hind ilade hon framåt och vände sig allt emellanåt om och ropade åt de som kommo efter. Sigrid tog saken mera

Gossen vid grötfatet.

Allra bästa kocken
kokat gröt åt »Lilleman»!
Vet du, vad han heter?
***Hungern** heter han!*

Allra bästa kryddan
»Lilleman» själv med sig för!
Vet du, vad den kallas?
*Det är **gott humör!***

Allra bästa kudden
väntar sen i skyddat bo
på den lilla drängen:
*Det är **samvetsro!***

Kocken den är präktig,
kryddan den är mycket bra,
kudden är för alla
allra bäst att ha!

ELLA.

lugnt, väl betänkande, att det ändå var ett stycke upp till bergets topp, och att det därför ej var skäl i att förta sig i början.

Snart nog började stigningen bli tämligen kännbar, och Gerda var ej längre en av de främsta, men uppåt gick det, långsamt och säkert. Och väl uppe på toppen fick man lön för mödan.

Hur vackert är ändå ej vårt kära land, inte minst när snön täcker skog och fält, när iskristaller skimra och glittra och rimfrosten ligger vit på var kvist och gren!

Klart och högt klingade sången om Sverige, forntids- och framtidslandet, däruppe på höjden!

Så började nedstigningen. Den gick fort, alldeles för fort ibland. Kullerbyttorna blevo för flera både många och grundliga. Gerda stod på huvudet i snön ideligen, men roade både sig själv och kamraterna med sina lustiga infall.

När den korta vinterdagens sol dalade i väster, voro alla lyckligt och väl hemma igen, och kring de välförsedda borden och sprakande brasorna fortsatte det glada samlivet, tills klockan kallade alla till aftonbönen.

Diö Söndagsskola.

Diö är en station i Småland på södra stambanan. Här ligger Gemla fabriker, som förr tillverkade präktiga leksaker för barnen, men numera göres där mest möbler.

Missionsverksamheten här är jämförelsevis ny, söndagsskolan har pågått endast några år, men som ni se av fotografien är det många barn, som samlas även här och som sjunga med liv och lust: "Jag älskar söndagsskolan."

Vi äro ännu i saknad av lämplig lokal ävensom av lärarekrafter. Må därför ni, som äro bättre lottade, tänka på oss i edra böner. Vi sända härmed en hjärtlig hälsning till alla, som vi genom vår fotografi få göra bekantskap med.

Jesus säger: "Så är det ej heller eder himmelske Faders vilja, att någon av dessa små skall gå förlorad."

S. Salomonsson.

Och psalmen sjöngs av friska, ungdomliga röster:

"Nu är en dag framliden,
och natt tillstundar visst,
från oss är solen skriden,
bliv när oss, Jesu Krist!"

Sen lästes "Fader vår" och "Herren välsigne oss" gemensamt, och nattens ro sänkte sig över det stora hemmet, från vilket de unga fingo medföra så många goda och glada minnen och lärdomar, som skulle komma att skänka dem fröjd och lända dem till gagn livet igenom.

Ella.

Den lille gatuförsäljaren.

(Forts.)

Och då herrarna vände sig om för att gå vidare, tog han av sig sin trasiga mössa och sade:

"Om inte herrn är prinsen av Wales, så borde herrn vara det — tycker åtminstone jag."

Sedan sprang han hastigt bort, synbarligen ivrig att komma hem och hörde icke, att den yngste av de två herrarna skrattade högt åt hans anmärkning.

Då herrarna hade gått ett stycke, slocknade den yngstes cigarr, och han

bad nu den andre ge honom en tändsticka. De stannade åter, och den äldste av dem tog fram asken och hjälpte sin ledsagare att få eld.

"Kan jag inte få hela asken?" sade den unge mannen med de mörka mustascherna.

"Nej, jag kan inte undvara den", svarade den äldre. Jag har nämligen i sinnet att gömma den som ett minne av den mest uppriktiga och välmenta komplimang, som jag någonsin mottagit. Den där lille gossen glömmer jag inte så snart."

"Jag tyckte det var ganska näsvist och tanklöst sagt", sade den andre.

Efter den dagen såg den lille tändsticksförsäljaren ofta "sin vän med kronan", som han kallade honom. Han såg honom ofta stiga ur eller upp i en vagn, och ibland gick han också till fots. Ett par gånger lyckades han få sälja en ask tändstickor, men antingen den förnäme herrn köpte något av honom eller ej, så log han och nickade vänligt till den lille köpmannen, liksom om han kände honom riktigt väl, och den lille pojken betraktade honom nu mera såsom en av sina fasta kunder, hos vilken han alltid kunde beräkna att förtjäna åtminstone en krona i månaden. Och ehuru det ej var mycket, tyckte han dock, att hans framtidsutsikter blivit ljusare, och han var mycket glad åt sin rike vän.

Icke desto mindre gick det bara klent för den lille gatuförsäljaren. Vintern blev ovanligt sträng, och det var därför icke underligt att han, så undernärd och tunnklädd som han var, mot mitten av december försvann från sin vanliga plats. Hans älskvärde vän såg förgäves efter honom, när han behövde en ask tändstickor på gatan.

Några dagar före jul föll snön tätt, och julafton låg den på många ställen en fot högt. Den skottades naturligtvis hastigt bort på gatorna, men i parkerna och trädgårdarna låg den vit och ren som ett tjockt, mjukt täcke.

Många människor, isynnerhet de som hade varma kläder och lugna hem, voro glada över denna gammalmodiga, vita jul, men de fattiga kände sig mindre förtjusta och skulle mer än gärna velat slippa den.

Då klockan var framemot nio på julaftonen, kom en präktig vagn med stark fart och stannade utanför en av sidogångarna till det kungliga slottet.

En herre, klädd i en tjock, luden päls, steg ur vagnen och skulle just gå in i slottet, då han blev uppmärksam på någonting, som låg på marken bakom ett framspringande hörn på muren.

Han bad den livréklädde betjänten, som hade öppnat dörren för honom, att se efter vad det var.

Betjänten gjorde så och fann, att det var en liten sovande gosse.

"Det är en liten trasig pojke, som ligger här i snön med en säck över sig. Han ser ut som en tiggarpojke", tillade betjänten.

Herrn gick närmare och såg på gossens ansikte. Han kände genast igen sin lille vän med tändstickorna.

I detsamma vaknade gossen. Han öppnade ett par stora, blåa ögon och kände igen sin vänlige kund, "mannen med kronan". Ett svagt leende lyste upp hans bleka ansikte.

"Vad vill det här säga, min lille vän?" utbrast den förnäme herrn. Vad gör du här? Ligger du och sover i snön? Du kan ju dö av köld!"

"Jag kunde inte låta bli — jag var så trött", svarade gossen.

"Hjälp honom upp", befallde herrn, och den ståtlige lakejen tog den trasige gossen och reste honom upp. Men han hade knappt kommit upp på benen, förrän han vacklade och skulle fallit omkull, om icke den främmande herrn hade tagit honom i sina armar.

"Min stackars gosse, du skulle inte vara ute en sådan här afton — du är ju sjuk", sade han vänligt.

"Ja, det är inte mycket med mig, det är sant", stammade gossen, "men jag blir nog snart bättre. — Jag skall —"

Men den lille stackarn fick ej klart för sig vad han skulle göra. Det var tydligt, att hans tankar voro förvirrade. I detta ögonblick gick en poliskonstapel förbi, och den förnäme herrn vinkade åt honom.

"Hör på, konstapel, den här lille pysen är mycket sjuk. Spring upp i vagnen här med honom och kör till sjukhuset. Säg till dem därborta, att de sköter om honom väl och inte spar på någonting, så att han kan bli frisk."

Den storväxte konstapeln, som ögonblickligen hade känt igen den främmande herrn, hälsade vördnadsfullt och skyndade sig att lyfta upp gossen. Han tänkte just gå in i vagnen med honom, då gossen fattade tag i dörrhandtaget och utbrast med svag röst:

"Låt mig få vara i fred — jag har inte gjort något ont! Låt mig vara i fred!"

"Var lugn du, min gosse, det är ingenting farligt", sade konstapeln vänligt och lösgjorde gossens hand från dörren. Han satte honom därefter försiktigt ned på sätet och tog själv plats vid hans sida.

Den förnäme herrn stängde dörren efter honom och sade till konstapeln: "Kom tillbaka, när ni har fått honom väl omhändertagen därborta och giv mig besked."

Konstapeln hälsade vördnadsfullt och ämnade just svara, då gossen ropade:

"Ni är just en fin herre, som låter polisen ta en pojke, som ingenting ont gjort. Ni är en riktig usling, som inte är värd en krona, nej, inte ett öre är ni värd!"

"Var lugn du, min gosse, och låt bli att säga dumheter", sade konstapeln och åkte bort med den febersjuke gossen.

"Ja, men varför lämnar han mig då till polisen, bara för att jag lagt mig att sova litet utan för hans hus?"

"Han har inte lämnat dig åt polisen. Du skall bara till sjukhuset, för att du är sjuk", svarade konstapeln.

"Jag är inte sjuk — och jag vill inte till sjukhuset."

"Prat, om du inte är sjuk, så kommer de snart underfund om det och låter dig gå igen. Men du må tro, att det vore många, som gärna vore sjuka och finge komma på sjukhuset, om det vore en prins, som skickade dem dit."

"Stor sak i prinsen!" jämrade gossen. "Jag är väl inte något lindebarn heller!"

Men då han sålunda fått ge luft åt sina känslor, föll hans huvud tillbaka, och han visste inte av något mera, förrän han fann sig själv ligga i en ren sjukhussäng med en vänlig sjuksköterska böjd över sig.

Den lille pojken hade en våldsam feber, och ingen kunde säga, huru det skulle gå med honom. Han yrade och trodde det ena ögonblicket att han var i fängelse och i det nästa, att han hade kommit hem utan pengar, och att "den gamla gumman" skulle få vara utan julmat. Men vilken "den gamla gumman" var, och var hon bodde, det kunde de inte få någon klarhet över.

Då konstapeln kom tillbaka och berättade detta för prinsen, bad denne honom söka få upplysningar om gossen och om hans uppehållsort och omgivningar, och resultatet av dessa efterforskningar var, att mor Garrot, den gamla gumman, fick en julmiddag, som hon aldrig i sitt liv fått.

Hon bodde på en bakgård vid en trång gata och kunde först inte förstå, vad meningen var med alla de goda sakerna, men till sist gick det upp för henne, att det var hennes lille hyresgäst, som bodde tillsammans med henne i det lilla vindsrummet, som var orsaken till all denna lycka.

Av henne fick man nu veta, att Filip var ett föräldralöst barn utan släkt eller vänner, och att han var en liten duktig handelsman, som hade försökt handla med åtskilliga saker, men tyckte mest om att sälja tändstickor.

"På sista tiden har han inte haft någon lycka med sig", sade mor Garrot, "och nu voro hans kläder så tunna och slitna, att han blivit förkyld och måst

hålla sig inne, och han har ofta gått i säng utan mat."

Nu hade han sålunda fått en allvarsam lunginflammation, och det fanns inte mycket hopp, att han skulle komma upp mera. Medan hans liv hängde på ett hår, tyckte den vänliga sköterskan som vårdade honom, att hon borde tala litet med honom om hans själs tillstånd, men de svar hon fick på sina frågor, voro allt annat än tillfredsställande. Då hon frågade honom, om han visste vad som var rätt och vad som var orätt, svarade han, att han visste att det var orätt att kasta sten på hästar och ropa fula ord efter folk.

"Har du någonsin gjort det?" frågade sköterskan.

"Ja", svarade han efter att hava tänkt sig omkring litet, "jag kallade den herrn som skickade mig hit för en usling, och det var ändå han, som en gång gav mig en krona och alltid log så vänligt när han såg mig.

(Forts.)

Bibelläsning

eller vad står det i nästa söndags text?

Veckan den 16—22 Februari. 1920.

M. 16. Matt. 11: 25—30. Den öppnade frälsarefamnen.

T. 17. v. 25. Jesus gläder sig över Faderns vishet.

O. 18. v. 26. Glädjen över Faderns välbehag till de ringa.

T. 19. v. 27. Jesus gläder sig över att Fadern anförtrott världens frälsning åt honom.

F. 20. v. 28. Jesus öppnar sin famn för de arbetande och betungade.

L. 21. v. 29. Han bjuder oss vara hans tjänare.

S. 22. v. 30. Lyckan av att vara hans tjänare.

Söndagsskoltext för den 22 Februari.

1 Söndagan i fastan:

Den öppnade frälsarefamnen.

Matt. 11: 28—30.

Minnesvers: Joh. 12. 32. Och när jag har blivit upphöjd från jorden, skall jag draga alla till mig.

BARNAVÄNNEN 1920.

Trettiosjunde årgången.

432 sidor, omkring 150 illustrationer.

Redigeras	*av Anna och J. B. Gauffin under medverkan av flera barnavänner.*
Innehåller	*en kort betraktelse över söndagsskolans texter, längre och kortare berättelser ur livet och barnavärlden, från våra missionsfält, från naturens värld, geografiska uppsatser, biografier, hälsningar från söndagsskolor o.s.v.*
Illustreras	*med fina, nya klichéer.*
Kostar	*å postkontoren 2 kr., från Missionsförbundets exp. 1:50 exemplaret, då minst 10 ex. rekvireras under en adress.*
Gratis	*följer söndagsskolans textbok för 1920 samt ett sextonsidigt sommar- och ett julnummer i färgtryck.*
Vinsten	*tillfaller Svenska Missionsförbundets mission.*
Beställes	*hos Svenska Missionsförbundets expedition, Stockholm.*
Allt	*som rör tidningens innehåll, hälsning från söndagsskolorna med fotografier, manuskript, svar å prisuppgifterna m. m. sändes direkt till Redaktionen av Barnavännen, **Uppsala.***

Uppsala i Februari 1920. ***Redaktionen.***

Tryckeri A.-B. Ferm, Stockholm 1920.